

Rozjímanie na utorok 30. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 30.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Boh koná
v malých veciach; nepomer
medzi poslaním a nástrojom;
slovo, ktoré kvasí.

JEŽIŠ prišiel, aby nám zjavil
vnútorný život Boha a jeho plán
spásy. Ako však môžeme slovami
vysvetliť veľkosť lásky, ktorú nám
chce dať? Preto Pán počas svojho
verejného účinkovania cítil potrebu
nájsť obrazy, ktoré by osvetlili jeho
tajomstvo: „Čomu sa podobá Božie

kráľovstvo, k čomu ho prirovnám?“ (Lk 13, 18), pýtal sa.

Výberom obrazov z každodenného života nám chce Ježiš predstaviť toto tajomstvo spôsobom, ktorý je nám známy. Na týchto príkladoch môžeme nahliadnuť do Božieho pôsobenia v našich dušiach a v dejinách. Božie kráľovstvo „sa podobá horčičnému zrnku, ktoré človek vzal a zasial vo svojej záhrade. Keď vyrástlo, bol z neho strom a nebeské vtáky hniezdili na jeho konároch“. Je tiež ako „kvas, ktorý žena vezme a vmiesi do troch mier múky, až sa všetko prekvasí“ (Lk 13, 19. 21).

Horčičné zrnko a kvas nám hovoria o malosti a rozvážnosti. Boh koná spôsobom, ktorý je často nepovšimnutý, ale vždy účinný. Aby sme rozpoznali túto jeho skromnú a skrytú všemohúcnosť, je potrebné venovať pozornosť tomu, čo

nepríťahuje pozornosť. Niekedy to nemusí byť ľahké, pretože naše dni sú naplnené činnosťami, ktoré si vyžadujú veľkú časť našej koncentrácie, a my nemusíme vnímať Pánovo konanie. Za týchto okolností však „Boh pôsobí ako malé dobré semienko, ktoré potichu a pomaly klíči. A postupne z neho vyrastie listnatý strom, ktorý dáva život a každého uzdravuje. Aj semienko našich dobrých skutkov sa môže zdať malé, ale všetko dobré patrí Bohu, a preto pokorne a pomaly prináša ovocie. Pamätajme, že dobro vždy rastie skromným, skrytým a často neviditeľným spôsobom“[1].

KEĎ JEŽIŠ hovorí o horčičnom zrnku, opisuje svojim učeníkom aj to, aká bude jeho Cirkev vo svete: „Pán chcel podať dôkaz o svojej veľkosti. Presne to sa totiž stane pri hlásaní Božieho

kráľovstva. A naozaj, najslabší, najmenší medzi ľuďmi boli Pánovi učeníci, ale pretože v nich bola veľká sila, rozšírilo sa po celom svete“[2].

Evanjelizácia a rozširovanie

Kristovho kráľovstva je dielo, ktoré sa začína v malom. Platí to aj pre každého kresťana. Každého z nás si môžeme predstaviť ako horčičné zrnko vhodené do pôdy nášho pracovného a rodinného prostredia. Malými skutkami lásky sa môžeme stať útočiskom pre mnohé nebeské vtáky, ktoré sa prídu zahniezdiť do našich konárov.

Táto skutočnosť nás môže naplniť nádejou a optimizmom, keď veríme, že je ťažké rozšíriť Božie kráľovstvo do celého sveta. „Možno nás niekedy odrazu ako malé pokušenie napadne myšlienka, že len málo z nás je rozhodnutých odpovedať na túto Božiu výzvu“[3]. My však vieme, že stačí trocha kvasu, aby prekvasil celú masu. Sme si istí, „že Ježiš Kristus

vykúpil všetkých a že niekoľkých z nás si vybral a chce, aby sme aj napriek osobnej nedostatočnosti toto vykúpenie ohlasovali“[4]. Dejiny Cirkvi sa začali niekoľkými ľuďmi bez mnohých talentov, ale s milosťou, že videli vzkrieseného Ježiša a prijali Ducha Svätého. Iní mali k dispozícii viac osobných podmienok alebo prostriedkov, ako to ukazujú listy svätého Pavla, keď hovorí o prvých kresťanských spoločenstvách. V každom prípade sila viery, ktorá sa stala životom, viedla niektorých k tomu, že sa dostali až na koniec známeho sveta a do rôznych vrstiev spoločnosti. A práve takýmto spôsobom môžeme aj my osloviť všetkých okolo nás.

KVAS pôsobí ako skrytá a tajomná sila. Svätý Josemaría opísal scénu domáceho chleba takto: „Na

mnohých miestach — možno ste pritom niekedy boli — je pečenie chleba skutočným obradom a jeho výsledkom je vynikajúci, chutný výrobok, na ktorý je radosť pozrieť. Najskôr sa vyberie dobrá múka, prvotriednej kvality, ak je to možné. V drevenej kadi sa zarobí cesto, ktoré sa následne premieša s kvasom; to vyžaduje dlhú a trpezlivú prácu. Potom sa nechá odstáť, aby kvas mohol dokončiť svoju úlohu a cesto nakyslo. Medzitým už v peci horí oheň, udržiavaný prikladaným drevom. Cesto vložené do tepla ohňa sa mení na jemný, kyprý, veľmi chutný chlieb. Tento výsledok by sa nedal dosiahnuť bez pôsobenia kvasu — hoci len malého množstva —ktorý sa zmiešal s ostatnými prísadami a vlastne zanikol; potom, čo vykonal svoju nepozorovanú, no účinnú prácu“[5].

V tichu našej modlitby, ale aj uprostred nášho dňa môžeme

dovoliť, aby Božie slovo vstúpilo ako štipka kvasu. Takto môže postupne pôsobiť v našich srdciach a v našich skutkoch a premieňať náš život na dobrý a chutný chlieb. Možno sa nám už stalo, že pri čítaní Svätého písma nám v duši zarezonoval verš, obraz alebo veta. V takýchto prípadoch môžeme toto slovo strážiť, miešať ho s naším každodenným životom, aby kvasilo a zbožšťovalo ho: „Biblia nás upozorňuje, že Boží hlas zaznieva v pokoji, keď sa sústredíme, v tichu (...) Nie je to len text, ktorý treba čítať, Božie slovo je živá prítomnosť, je to dielo Ducha Svätého, ktoré potešuje, poučuje, dáva svetlo, silu, odpočinok a chuť žiť. Čítanie Biblie, čítanie úryvku, jedného či dvoch úryvkov z Biblie, sú ako malé telegramy od Boha, ktoré sa okamžite dotknú tvojho srdca“[6]. V podobenstve o kvase vystupuje aj žena. Môžeme si myslieť, že v hĺbke duše je touto ženou Mária, ktorá sa vždy snaží

ukryť Kristov kvas v srdciach svojich detí, aby náš život rástol a dozrieval.

[1] František, *Anjel Pána*, 13-VI-2021.

[2] Svätý Ján Zlatoústý, *Homílie na Matúšovo evanjelium*, č. 46.

[3] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 9.

[4] *Ibid.*

[5] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 257.

[6] František, *Audiencia*, 21-XII-2022.
